

Sygn. akt III KRS 51/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda (przewodniczący)

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

SSA Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania A. B.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 7 maja 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Sądzie Rejonowym w G. ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 1022,

z udziałem M. K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] /2014 z dnia 7 maja 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G. kandydaturę asystenta sędziego M. K. K. oraz nie przedstawiać z wnioskiem o

powołanie do pełnienia tego urzędu pozostałych kandydatur, w tym Pani prokurator A. B..

W uzasadnieniu podjętej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że o wyborze kandydatury uczestniczki zadecydowała ocena jej kwalifikacji zawodowej, tj. wyróżniająca ocena sędziego wizytatora, czteroletnie doświadczenia zawodowe na stanowisku asystenta sędziego, a także ocena bardzo dobra ze studiów i ocena dobra plus z egzaminu sędziowskiego. Ponadto Rada uwzględniła pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w S. oraz wynik głosowania Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w S., które zaopiniowało uczestniczkę 4 głosami „za”. Krajowa Rada Sądownictwa odnotowała przy tym fakt, że kandydatura Pani prokurator A. B. uzyskała jednomyślnie pozytywną opinię i jednomyślną rekomendację Kolegium Sądu Okręgowego w S. oraz, że Zgromadzenie Przedstawicieli Sędziów Sądu Okręgowego w S. udzieliło wyżej wymienionej kandydaturze poparcia oddając 60 głosów „za”. Rada oceniła jednak, że opisane powyżej wyniki nie uwzględniają faktu, iż Pani prokurator A.B. legitymuje się jedynie ocenami dostatecznymi ze studiów oraz z egzaminu prokuratorskiego, a jej dotychczasowe doświadczenie zawodowe nie przekłada się w odpowiednim stopniu na wyniki i jakość jej pracy. Rada miała na uwadze okoliczność, że dnia 24 stycznia 2014 r., na podstawie art. 8 ust. 7 ustawy o prokuraturze, Prokurator Okręgowy w S. podjął decyzję o wytknięciu skarżącej uchybienia polegającego na oczywistej obrazie prawa, zaś ocena sędziego wizytatora wskazywała na szereg spraw, w których zwrócono akt oskarżenia sporządzony przez Panią prokurator A. B. ze względu na braki formalne i uchybienia prawa procesowego. Wszystkie wyżej wymienione okoliczności, zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, zadecydowały o tym, iż w toku posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 7 maja 2014 r. na kandydaturę uczestniczki oddano 14 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 0 głosów „wstrzymujących się” podczas, gdy na kandydaturę skarżącej oddano 0 głosów „za”, 12 głosów „przeciw” oraz 2 głosy „wstrzymujące się”.

Odwołanie od powyższej uchwały złożyła Pani prokurator A. B., zaskarżając je w zakresie punktu I, w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na

stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G. kandydatury uczestniczki asystenta sędziego M. J. K. K. oraz w zakresie punktu II ppkt 1, w części dotyczącej nieprzedstawiania wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na wyżej wymienionym stanowisku kandydatury skarżącej.

Skarżąca zarzuciła uchwale naruszenie art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa poprzez:

- dokonanie oceny jej kwalifikacji bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej, z przekroczeniem granic swobodnej oceny;
- oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy;
- podjęcie decyzji mimo niewykorzystania wszelkich przewidzianych prawem możliwości służących wyjaśnieniu istniejących w sprawie wątpliwości, np. ustnych lub pisemnych wyjaśnień skarżącej, co mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania. Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu odwołania skarżąca podkreśliła, że studia ukończyła 20 lat temu, zaś egzamin prokuratorski złożyła 16 lat temu. Podniosła, iż w uzasadnieniu uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 7 maja 2014 r. nie znalazł odzwierciedlenia fakt, iż od 11 lipca 1994 r. do 31 sierpnia 1996 r. była ona zatrudniona w Kolegium ds. Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w G. na stanowisku Radcy Kolegium. Skarżąca wskazała, że od 17 lutego 2011 r. pełni funkcję Prokuratora Rejonowego, zaś jakość jej pracy i kwalifikacje zawodowe poddawane były wieloletniej weryfikacji przez przełożonych funkcyjnych oraz sędziów. W dalszej kolejności wskazała ona, że Krajowa Rada Sądownictwa zupełnie pominęła przy ocenie jej kandydatury pozytywną opinię Prezesa Sądu Rejonowego w G., zawartą w ocenie kwalifikacji kandydata. Rada nie uwzględniła ponadto jej wieloletniego doświadczenia zawodowego. Skarżąca podkreśliła również, iż na przestrzeni 6 lat zwrócone zostały dwa sporządzone przez nią akty oskarżenia, a wskazane w nich braki formalne nie miały znaczenia

dla rozstrzygnięcia spraw. Podniosła ona, że jedynym błędem proceduralnym wskazanym w ocenie jej kwalifikacji był występujący w niektórych wnioskach złożonych w trybie art. 355 k.p.k. brak wskazania podstaw prawnych niektórych rozstrzygnięć. Odnosząc się natomiast do faktu, iż Prokurator Okręgowy w S. podjął w stosunku do skarżącej decyzję o wytknięciu jej uchybienia polegającego na oczywistej obrazie przepisów prawa, wskazała ona, że przedmiotowa decyzja nie dotyczyła prowadzonego przez nią postępowania, lecz związana była z pełnioną przez nią funkcją Prokuratora Rejonowego w G.. Zdaniem skarżącej Rada miała możliwość zapoznania się z treścią decyzji przyjmując od niej pisemne lub ustne wyjaśnienia w tej kwestii. Skarżąca zaznaczyła ponadto, że uczestniczka legitymuje się zaledwie czteroletnim doświadczeniem zawodowym, nie prowadziła dotychczas żadnego postępowania i przygotowuje jedynie projekty decyzji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania.

Jeśli zaś chodzi o podstawy odwołania od uchwał Rady, to zdaniem Sądu Najwyższego zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Oczywiście nie będą to przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż stosowanie tych przepisów w postępowaniu przez Radą wyłącza art. 2 ustawy o KRS. Nie są to również przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, albowiem z treści jego art. 1 jednoznacznie wynika, że Kodeks postępowania cywilnego reguluje postępowanie sądowe w wymienionych w tym przepisie kategoriach spraw, a nie postępowanie przed innymi organami władzy państwowej, w dodatku mającymi – jak postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa – charakter publiczny. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych. Naruszenia te muszą przy tym mieć istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały. Tak sformułowane podstawy zaskarżenia wyznaczają z kolei zakres kognicji Sądu Najwyższego w tej kategorii spraw.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie uznaje przy tym za nadal aktualny pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego

(a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93). Wypada również dodać, iż jak zauważył Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06 (OTK – A 2008 nr 4, poz. 63), ani szczególna, konstytucyjna, pozycja ustrojowa KRS, ani fakt, że w myśl art. 12 ust. 5 ustawy o KRS w postępowaniu przed Radą nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, nie odbierają postępowaniu przed Radą w sprawach indywidualnych, dotyczących powołania na stanowiska sędziowskie, charakteru postępowania administracyjnego. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji. I jako taka powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności, przestrzegania stosownych procedur prawnych. Zgodzić się natomiast należy ze stanowiskiem, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest, w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna.

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydata oraz procedur postępowania związanych z oceną kandydatury i przedstawiania wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych

warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 14 stycznia 2014 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono nieuzasadnione. Odwołująca się oparła swoje odwołanie od przedmiotowej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa na zarzutach naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Aktualny pozostaje w tym zakresie pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być jednak zróżnicowany w zależności od potrzeb, wobec czego nie jest konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela także pogląd wyrażony w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12 (dotychczas niepublikowanym), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa również i z tej przyczyny, że uchwała jest

aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21, poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka).

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w G., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną Zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika, iż Krajowa Rada Sądownictwa, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, zwłaszcza te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, (wszystkie) opinie wizytatorów i przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikają ze szczegółowego

umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę Nr [...] /2014 z dnia 7 maja 2014 r. dokonała wszechstronnej i szczegółowej oceny wszystkich zgłoszonych kandydatur, konfrontując zawodowe oraz osobiste walory i przymioty poszczególnych kandydatów, dążąc do wyłonienia najlepszych spośród nich. Przy ocenie kandydatów ubiegających się o stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w G. - w tym także Pani A. B. - uwzględniona została cała zgromadzona w sprawie, dotycząca ich dokumentacja. Wstępna ocena kandydatów została dokonana przez członków Zespołu Krajowej Rady Sądownictwa, a ostateczny wybór na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa. W ramach dokonanych czynności Rada porównała i uwzględniła między innymi oceny kwalifikacyjne kandydatów, ich doświadczenie zawodowe oraz poparcie środowiska sędziowskiego. Dopiero na tej podstawie poszczególni członkowie Rady i Rada jako całość, wypełniając swój ustawowy obowiązek, dokonali wyboru najlepszego kandydata, co znalazło odzwierciedlenie w treści uchwały. Dokonując oceny kandydatów Rada nie miała obowiązku uzupełnienia materiałów sprawy, a jedynie przysługiwało jej takie uprawnienie. Analogicznie ustawa normuje kwestię osobistego stawiennictwa uczestników postępowania lub złożenia przez nich pisemnych wyjaśnień. Za rozstrzygające w tym postępowaniu nominacyjnym Rada uznała oceny kwalifikacyjne sporządzone przez sędziów wizytatorów, doświadczenie zawodowe, a także oceny uzyskane ze studiów i z egzaminu sędziowskiego. Te przesłanki zostały zastosowane przy ocenie każdej ze zgłoszonych kandydatur.

Zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest zatem wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza więc podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w tych kwestiach, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji. Wyklucza to dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Dlatego samo

niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2009 r., III KRS 6/08, LEX nr 523533). W tym stanie rzeczy przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III KRS 15/11, LEX nr 1108553).

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się z wnioskiem o powołanie jej na urząd sędziego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującej się Prezydentowi RP kierowała się niejednorodnymi kryteriami. Powinność stosowania w postępowaniu przed Radą jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Z tej przyczyny należy podkreślić, że jednolite kryterium odnoszące się np. do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena będzie dokonywana np. w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez radcę prawnego, prokuratora, notariusza lub pracownika naukowego szkoły wyższej, a kompletne

odtworzenie motywacji jest prawie niemożliwe. Tak więc uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w przedmiotowej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa nie jest ani niekompletne, ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji Rady.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.